

Момчето.

Нѣма го, ай сега излѣзе и надали ще си доде скоро, защото отиди, невямъ, до кюшето.

Сжби.

Учете са дѣча, учете. Азъ ма ѿ училъ бачо ви Генко, и, берекать верейнъ, не съмъ останалъ слѣвъ и кюравъ до толкози,—се зная да набадаквамъ, и да шеря задъ вартата съ черъ вжгленъ вереседжінтъ. Се съмъ мислилъ да му по благодаръ, и намислихъ тамъ сега, за колада, да му донесъ едно прасенце. Д-йте му го като си доде и му кажете, кога си доде, отъ масторъ Сжбя. (Слага прасето, то искувичва, и си излѣзва).

Момчето.

(Дигать гюрюлтїята, нагласяватъ са да испуснатъ прасето, и да го намѣстятъ съ котката, която ходи изъ келїята, което и изврѣшватъ и пакъ дигать гюрюлтїята).

Я В Л Е Н І Е VI.

Уста Генко.

(Иди малко кефлія и салтамарката му на едно рамо). Какво сте дигнали такъвзи халосъ, бре, кучи синове, нали вж оставихъ да спите, магарета! (момчетата захващатъ да четътъ). (Оглѣжда са и вижда торбичката на срѣдъ стаята) Туй какво сте расхвърляли изъ келїята?

Момчетата.

(Нѣколко) Туй отъ масторъ Сжбя,—донесети за Болада прасе, дѣто си го училъ. (нѣкои и други са побутватъ и усмихватъ).